

Protokół Nr 15

z posiedzenia Komisji do spraw analizy stosowania przepisów prawa
związanego z ruchem zakładów górniczych
odbytego w dniu 18 maja 2004 r.

Posiedzenie Komisji prowadził jej przewodniczący mgr inż. Jan Szczerbiński. W posiedzeniu uczestniczyło 14 członków Komisji wg listy obecności.

Porządek dzienny posiedzenia obejmował rozpatrzenie wniosków:

1. Głównego Instytutu Górnictwa – Kopalnia Doświadczalna „Barbara”
2. Departamentu Ochrony Środowiska i Gospodarki złożem – WUG
3. KWK „Budryk”

Ad.1

Wnioskodawca zaproponował zmianę zapisu punktu 3.14 Załącznika nr 5 „Zwalczanie zagrożeń” do Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 28 czerwca 2002 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy, prowadzenia ruchu oraz specjalistycznego zabezpieczenia przeciwpożarowego w podziemnych zakładach górniczych (Dz.U. Nr 139, poz.1169). Proponowana zmiana zapisu polega na ograniczeniu stosowania zapór przeciwwybuchowych wodnych tylko do wyrobisk lub ich części, w których zalega pył węglowy całkowicie pozbawiony lotności przez wodę pochodzenia naturalnego. Wnioskodawca argumentował, że przy obecnych zapisach prawa, można dowolnie stosować zapory przeciwwybuchowe wodne lub pyłowe. Podnosił, że od 1995 roku łagodząco zapisy w zakresie stosowania zapór przeciwwybuchowych wodnych. W efekcie rosła ich ilość w przemyśle węgla kamiennego i aktualnie wynosi ona 1114 zapór. Jednocześnie wnioskodawca stwierdził na podstawie badań, które wykonano w Kopalni Doświadczalnej „Barbara”, że skuteczność likwidacji słabego wybuchu pyłu węglowego przez zaporę wodną jest mała. Przy wybuchach średnich i silnych skuteczność zapór przeciwwybuchowych wodnych i pyłowych jest dobra i porównywalna. W związku z tymi faktami wnioskodawca wniósł o powrót w przepisach prawa do zasady, że w wyrobiskach suchych należy stosować zapory przeciwwybuchowe pyłowe, zaś w wyrobiskach mokrych zapory przeciwwybuchowe wodne.

W toku dyskusji członkowie Komisji podnosili fakt, że rozsądny Kierownik Ruchu Zakładu Górniczego zdaje sobie sprawę z odpowiedzialności i nie będzie wprowadzał zapór przeciwwybuchowych wodnych tam, gdzie może utrzymać zaporę pyłową. Wskazywano, że dotychczasowy zapis stosowania zapór wodnych jest precyzyjny, a proponowany nie precyzuje jednoznacznie ilości wody, która pozbawia pył węglowy lotności.

Uznając podniesiony problem za bardzo istotny ustalono, że:

1. na spotkaniu Dyrektorów OUG wskaże się na konieczność przeanalizowania zabezpieczeń wyrobisk za pomocą zapór wodnych;
2. Departament Górnictwa WUG wraz z wnioskodawcą przeanalizuje zapisy dotyczące zapór przeciwwybuchowych i przygotuje na następne posiedzenie propozycje zapisów prawnych określających jednoznaczne warunki stosowania zapór przeciwwybuchowych wodnych.

Ad.2

Realizując postanowienia podjęte na poprzedniej Komisji wnioskodawca zaproponował nowy zapis § 105 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 28 czerwca 2002 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy, prowadzenia ruchu oraz specjalistycznego zabezpieczenia przeciwpożarowego w zakładach górniczych wydobywających kopaliny otworami wiertniczymi (Dz.U. Nr 109, poz.961). Zapis określający sposób wyznaczania strefy ochronnej wokół zlikwidowanego odwiertu oraz obowiązku oznaczania jej na mapach górniczych.

Przyjęto zapis o brzmieniu:

„§ 105.

1. Potrzebę i sposób trwałego oznakowania miejsca wiercenia po likwidacji otworu wiertniczego ustala kierownik ruchu zakładu górniczego w projekcie, o którym mowa w § 100 ust.1.
2. Wokół zlikwidowanego odwiertu wyznacza się strefę ochronną stosownie do ustaleń projektu, o którym mowa w § 100 ust.1.
3. Przepisów ust.1 i 2 nie stosuje się przy pracach sejsmicznych.
4. W uzasadnionych przypadkach, jeżeli miejsce wiercenia nie wymaga oznakowania i równocześnie nie występuje możliwość przedostawania się płynu złożowego na powierzchnię, dopuszcza się nie wyznaczanie strefy ochronnej oraz ucinanie pozostawionych w otworze rur okładzinowych na głębokości nie mniejszej niż 1,5 m od powierzchni terenu.
5. Strefę, o której mowa w ust.2, oznacza się na mapach górniczych oraz powiadamia właściwy organ gminy o sposobie likwidacji otworu wiertniczego, jego zabezpieczeniach i potencjalnych zagrożeniach.”

Ad.3

Wnioskodawca KWK „Budryk” postulował wyłączenie obowiązku mechanicznego lub automatycznego otwierania i zamykania drzwi w tamach wentylacyjnych na drogach przewozu w przypadku wykonania przewozu z napędem własnym. Przewozu, o którym mowa w § 218 ust.1 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 28 czerwca 2002 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy, prowadzenia ruchu oraz specjalistycznego zabezpieczenia przeciwpożarowego w podziemnych zakładach górniczych (Dz.U. Nr 139, poz.1169). Wniosek swój uzasadniał faktem bezwypadkowego użytkowania w kopalni kolejek podwieszanych z napędem spalinowym oraz wysokimi kosztami zabudowy tam otwieranych mechanicznie lub automatycznie.

W wyniku dyskusji Komisja uznała, że nie jest zasadne dopuszczanie do ręcznego otwierania tam wentylacyjnych na drogach transportu przy stosowaniu przewozu z napędem własnym, gdyż może to skutkować pogorszeniem bezpieczeństwa pracy. Ideą stosowania tam wentylacyjnych otwieranych i zamykanych mechanicznie lub automatycznie jest odsunięcie obsługi od tamy, co nie jest możliwe w przypadku ręcznego ich otwierania i zamykania.

Na zakończenie obrad ustalono, że termin i materiały na następne posiedzenie będą rozesłane pocztą.

Protokołował:

Rajmund Moric